

til Hospitalsophold, idet de afdrager dem i Dagpengene. Forholdet er jo det, at paa Grund af Levevilkaarenes Dyrhed og de særegne Forhold, hvorunder Livet maa leves her i København, er de københavnske Sygekasser nødsagede til at regne med større Dagpengeydelse. Da samtidig Hospitalsopholdet her i København ved Ydelse fra samtlige Borgere i København er saa ekstraordinært billigt, er det en rimelig Ordning, man er kommet til i København, nemlig at fradrage Udgiften til Hospitalsopholdet i Dagpengene, thi ellers vilde det blive en ganske urimelig Fordel at blive indlagt paa Hospital. Jeg gør opmærksom paa, hvad man dog ogsaa maa erindre, at de 60 Øre pr. Dag, som Sygekasserne betaler for et Medlems Ophold paa et Hospital, og hvorefter Statens Tilskud til Sygekasserne skal beregnes, jo kun er en ringe Brøkdæl af, hvad Hospitalsopholdet virkelig koster. Her i København koster nemlig Hospitalsopholdet Kommunen mellem 4½ og 5 Kr. om Dagen pr. Patient.

Jeg har kun et Par Forhold tilbage at omtale. Det ærede Medlem (Kierkegaard) fremhævede fremdeles Ønskeligheden af, at man gav Sygekasserne et Paabud om at beholde de bemidlede nydende Medlemmer. Det ærede Medlem sagde, at han havde nogen Respekt for Selvstyret, men at der dog var visse Forhold, hvor man burde give gode Raad og Vejledning, og det burde man give her. Men gode Raad og Vejledning gives jo netop af Regeringsforslaget i den Form, det har, medens det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) vil forandre de gode Raad og Vejledningen til et Paabud, nemlig en Afskaffelse af Selvstyret paa dette Punkt — jeg beder om Undskyldning, de Ord, jeg citerede, „gode Raad og Vejledning“, er ikke anvendte af det ærede Medlem, men af det ærede Medlem fra Fakse (Stauning), men Tankegangen er fælles for alle de 3 Herrer. Jeg mener altsaa, at man bør lade Sygekasserne selv afgøre, hvorledes de ønsker denne Sag ordnet, men jeg har sagt herom og gentager det i Dag, at det ikke kan være afgørende for mig, hvorledes man her i Tinget beslutter at ordne det Forhold.

Det ærede Medlem (Kierkegaard) fremsatte derefter nogle Bemærkninger om de bemidlede nydende Medlemmer, som forbliver i Sygekassen. Jeg vil tillade mig derom at sige, at han ikke forstaar, hvad det drejer sig om — det kunde aldrig være faldet mig ind at anvende denne Sætning,

at han ikke forstaar, hvad det drejer sig om, overfor det ærede Medlem, hvis han ikke havde benyttet den overfor mig, det er altsaa som Retorsion, jeg anvender den. Nej, det ærede Medlem forstaar i Virkeligheden ikke, hvad det drejer sig om, thi hele den Skildring, han gav af, hvad de bemidlede nydende Medlemmer erholder af Sygekassen, vedrører ikke i nogen Maade det af mig paapegede Forhold. Hvert Ord af det ærede Medlems Skildring kan være rigtigt, og dog kan hele mit Synspunkt ogsaa være det. Det, jeg har sagt, er: Hvis man maa betragte — og det tror jeg, at alle, som har med Sygeforsikringen at gøre og kender dens Teknik, vil hævde, at man maa —, hvis man maa betragte de bemidlede nydende Medlemmer, som bliver i Sygekassen uden Statstilskud, som en særlig Afdeling og behandler dem som en særlig Afdeling, vil der i smaa Kasser, som kun har faa saadanne bemidlede nydende Medlemmer, opstaa det Forhold, at disse faa nydende Medlemmer ikke kan bære deres Risiko selv, ganske simpelt fordi den Udbetaling, som ydes saadanne Medlemmer, hvis Aarets Forhold medfører, at 3 eller 4 saadanne Medlemmer bliver syge, kunde overstige det samlede Kontingent fra de faa bemidlede nydende Medlemmer, som findes indenfor denne Kasse. Det er jo al Forsikrings Princip, at der kan opkræves et lavt Kontingent, fordi den Risiko, som træffer den enkelte, og som for den enkelte vil medføre Ydelser, der er langt større end hans Kontingent, lader sig fordele paa en meget bred Masse, men man kan ikke have Forsikring for 3 eller 4 Mennesker uden at kræve et overmaade stort Kontingent, thi de kan ikke med det samme lave Kontingent som i Sygekasser med mange Medlemmer bære deres Risiko. Det ærede Medlem ryster paa Hovedet, men det er saa, fordi han ikke vil forstaa, hvad der er Grundlaget for al Forsikringsvæsen.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om de kronisk syge vil jeg til det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) sige, at de kronisk syge, med Hensyn til hvem man overhovedet kan tænke sig Forsikringsvejen betraadt, selvfølgelig maa være kronisk syge af den Art, som han skildrede i Fjor i sit Forslag til Afdeling B., og saaledes som Sygekasseudvalget før ham havde skildret det, nemlig Mænd og Kvinder, hvis Arbejdsevne ikke jævnligen var op hævet. Det er de eneste kronisk syge, for hvem man kan tænke sig at betrede Forsikringsvejen. Naar nu det ærede Medlem